

а покорени ти Лаконци често вдигали глава възъ завоевателе ти си, та отъ това ставали голѣми смуштения и размирици. Нъ въ IX вѣкъ прѣди Хр. показалъ се единъ човѣкъ, който съ свойтъ законъ турилъ редъ въ Спарта. Това билъ Ликургъ, ^{синъ на Звѣнона} който принадлежалъ на единий отъ два та царски рода. За него приказовать, че враговете му го наклеветили, какво ужъ ималъ на умъ да усвои всяка та върховна власть; тогава той оставилъ отечество то си, и много врѣме пътовалъ по грѣцки ти острови въ Мала Азия и въ Египетъ. Спартанци ти сами го помолили да се върне, та да имъ даде законъ, който да прѣкъсне смуштения та имъ. Ликургъ имъ изпълнилъ желание то, и постыпенно имъ написалъ добръ законъ. Нъ всички ти Спартанци не били благодарни отъ неговий законъ. Така законъ тъ за обществени ти столове не угодилъ на богати ти люде. Еднажъ тии на стъгда та налѣтѣли на Ликурга и зели да хвърлетъ възъ него камене. Ликургъ се спусналъ да се укрие въ храмъ тъ; нъ единъ лошъ момъкъ сполучилъ да го удари съ тояга по лице то и го закачилъ въ око то. Тогава Ликургъ се спрѣлъ; окървавено то му лице и повредено то му око направило гражданети да се засраметъ и да се размиретъ. Народъ тъ му прѣдалъ злосторникъ тъ; нъ великий мъжъ, намѣсто да си отвърне, зель момъкъ тъ у дома си, и съ кротко обясение го накаралъ да исправи лоший си характеръ.

Когато законъ тъ билъ свършенъ, Ликургъ отишьль въ Делфа, нъ по-напрѣдъ той накаралъ народъ тъ да се закълне, че ште го изпълнява, доклѣ се завърне. Въ Делфа той принесль жрътва на Аполона и попиталъ оракуль тъ добръ ли е законъ тъ му. Оракуль тъ отговорилъ, че до когато Спарта го държи ште бѣде честита. Ликургъ испратилъ тоя отговоръ въ отечество то си; а той отишьль пакъ да пътова по чужди земи. Нъ тамъ той умрѣлъ отъ гладъ, и заръчалъ да хвърлетъ тѣло то му въ море то, за